

Deo opt. max. uni & trino, Virgini Deiparæ, & sancto Lucae orthodoxorum Medicorum Patrono,

(1690) Aug 1390

QUÆSTIO MEDICA.

Quodlibetariis disputationibus manè discutienda in Scholis Medicorum die Jovis septimo Februarii.

M. MICHAËLE PICHONNAT, Doctore Medico, Præsede.

An alvi diuturnus fluvi vomitus?

DIARRHOEA partium nutritioni inservientium vitia consequitur: à læsa coctione non raro ortum ducit: interdum à relaxatis ventriculi & intestinorum fibris: sæpe à bilis exundantis copia, quæ intra proprium conceptaculum, vesiculæ scilicet fellæ & meatûs duodeni cavitatem, contineri nequit. Illa siquidem acri ejusmodi succo, & ad nutriendum inepto, frequenter onerata & sollicitata, hunc etiam frequentem in ventrem expuit. Sæpius à plurima illuvie serosa è visceribus & mesenterio in intestina depluente alvi fluvi proficitur. Hinc excrementa liquidius effluere sinunt. Quin etiam crassiori bile, viscidatæ multâ pituitâ obsessæ mesenterii venæ, tum chyli anadosim, tum etiam bilis quotidianum effluxum impediunt; unde aliquandiu suppressi & simul confusi isti humores postea è mesenterio in intestina refluant, & per sedem crebrò exonerantur.

VENTER, velut oceanus, omnibus corporis partibus dat, ab omnibus accipit; & ubi vacuatur, rursus humor retrò redditur, quemadmodum acceperat, ex aliis vasis in vas. Hinc diarrhœa, læsa coctionis soboles, cæteris affectibus frequentior est; nec à solo ventriculo, sed etiam à cæteris alvine regionis partibus originem trahit. Primum quidem succi, à quibus fermentatio & ciborum concoctio excitantur, à naturali statu degeneres fiunt; qui partim acidâ suâ qualitate, partim nimîâ copîâ, ora vasorum ad ventriculum pertinentium distendunt & referant, ex quibus in hujus cavitatem illabuntur, ibique huc illuc à calore agitati membranas feriunt & vellicant. Hinc corpus languet, & diarrhœa torquetur, si acidus liquor, propter pravam sanguinis temperiem, & vitiosos humores ipsi admixtos, segnis & insulsus adeo evadat, ut cibi tantus in ventriculo morantes putrescant; sin autem ustione acrimoniâ vel amarorem acquirat, has qualitates tum chylo, tum alvi excrementis imprimit. Insuper in ventriculo congeruntur quædam sordes, quæ ipsius tunicis pertinaciùs adherentes fermentum suffocant coctioni perficiendâ deinceps ineprum. Hinc crassior chylus postmodum subire vala lactea non potest; nec amplius illius particulæ figuram obtinent, propter quam vasorum ad intestina hiantium ostiola perreptare valeant; ideo motu peristaltico protruduntur versus podicem, ac hentericum & chylum alvi profluvium succedit, cui vomitus multum infensus est.

VALIDA vomitus concussione, natans in ventriculo impuritas, vel ejusdem villis affixa & altius recondita, tutò & citò avellitur & ejicitur. Quandiu perseverat vellicatio, aqueus liquor è vasorum lymphaticorum extremis foraminulis exprimitur; atque etiam dum simul cum ventriculo duodenum concutitur & subvertitur, bilis quasi manu compressa è suis latibulis exilit & sursum retrahitur. Eâdem irritatione, humores corrupti è tota massa sanguinea stomachum applunt. Vomitus ope & beneficio sanguis expurgatus & defæcatus acrem suam qualitatem exuit ac deponit: excrementa suis locis & pristinæ naturæ restituuntur; dissolutæ ac laxatæ fibræ jam robur accipiunt, spiritus quoque, qui prius quasi submersi videbantur, jam vegeti & alacres superflui humoris reliquias resolvunt & dissipant.

NATURÆ injuriam facit, quisquis vomitum ipsius instituto & legibus contrarium esse stimulat. Hæc salutari excretionem non modò febres, sed etiam alios morbos sponte per sanat; eo sine vias breves & expeditas in ventriculum, & magis quàm in alvum directas, natura fibre fecit; per quas è vicinis locis materiâ morbum committens expelleretur. Vomitus vel est universalis, qui non modò è ventriculo, sed etiam è visceribus ipsis & venis atque ex universo corpore noxios humores à nativo calore subactos atque edomitos utilissimè expellit: Vel particularis, qui solum ventriculum expurgat, quo vetustissimi Egyptii tribus diebus continuis, quovis mense, utebantur. Universalis longis morbis confert, ut elleborus albus quartanæ febri: hujus enim medicamenti vis divellit humoresque partibus insidentes excutit. Nec tantum solius vacationis, sed etiam revulsivis gratiâ vomitus celebratur. Hinc in dolore lumborum prægrandi & larga dejectione, ab elleboro vomere spumantia multum prodest: idcirco ischiadicis magis juvat superâ quàm inferâ purgatio.

MOCHLICI usus & administratio magnam prudentiam & multas cautiones in Medico requirit. In quibusdam adeo laxus est ventriculus & infirmum pectus, ut ab emetico vires statim exolvantur: alius non facillè primùm ciatur vomitus, sed ubi simul inceperit, difficillimè sedatur. Cum fervida & siccâ viscerum intemperies alvi fluxum fovet, validissimo medicamento nihil perniciosius: blandiori cathartico res peragi debet, ut cassiâ cum theo aut confectio universalis, quibus diarrhœa plerumque cedit, post venæsectionis cum ratione repetitæ & refrigerantium usus. Sin autem in ventris secessibus nimis diu cespitans humor blandiorum vim hæcenus eluserit, emetico tandem excludi debet; modò nulla dispositio inflammatoria, nullum hæcenus sub cineribus intus lateat. Illud humorem noxium è suis sedibus faciè elicit, quod cætera cathartica deurbare non possunt. Antiquas jecoris, lienis, pancreatis & mesenterii obstructions validâ concussione solvit, atque etiam humoris in inferam alvum ruenti. cursum sic revocat, ut mutatâ velificatione in superas partes revellatur & ore rejiciatur; naturæ ipsius ductu & exemplo, quæ, si vomitus suâ sponte successerit, diuturnâ diarrhœâ ægrum liberat.

Ergo alvi diuturno fluvi vomitus.

DOMINI DOCTORES DISPUTATURI.

M. Michaël Pichonnat, Præsides.
M. Franciscus Picoté Debelesire.
M. Nicolaus Bailly.

M. Ioannes Daval.
M. Claudius Quiqueben.
M. Raymundus Finot.

M. Nicolaus Morin.
M. Claudius Quartier.
M. Io. Anthonius Bourgaud.

Proponerat Parisiis FRANCISCUS POITOU, Neustriacus, Baccalaureus Medicus. A. R. S. H. 1686.

